bolhuis, met een waksaam oog op het toverzand zit en van daaruit het geslo in het water gadestaat.

Eerst wanneer hij een zwemmer ontwaart, die in moeilijkheden verkeert, komt hij uit zijn schuilplaats te voorschijn, springt hij te water en zwemt met krachtige slagen naar den bader, neemt het zwemplatte stevig tusschen zijn tanden en keert naar den oever terug, waar hij den gredde op het land neerlegt.

Op deze wijze heeft « Woof » reeds twee kinderen en een vrouw gered. Ook een man, maar dat was een vergissing! Want deze man kon best zwemmen; alleen had hij de middels van zijn prestaties, zijn vrouw, die op het drooge was gebleven eene vriendelijk toegewuifd. « Woof » hield dit voor een teekenen van een hoochmaal en een ongeoiblik later had hij zijn eigenaar aanden al in het zwempak van den « drenkeling » veslagen...

« Woof » heeft nog andere talenten. Hij is bijv. ook een ijverig visscher. Als hij het zoover van zijn baas vasthoudt, geeft hij, door met zijn staart te kwispelen, kennis van het feit, dat hij « beet » heeft, vervolgens den visch, welken hij voor zijn baas gevangen heeft, met een voorzichtige zwaai binnen te halen.

TURKIJE.

De oude **Zaro Aga is groote opgewondenheid.** — HIJ ONTVING EEN HUWELIJKSKAANZOEK... — Zaro Aga, de allen welbekende Turksche man der wereld, ligt nog steeds te Constantinopel, maar hij verkeert in zeer vrolijke stemming. De dokters, die hem behandelen, hebben evenwel verklaard, dat hij nog gemakkelijk vele jaren kan leeven, daar zijn organen uitstekend in orde zijn.

Zijn herstel zal mogelijk nog worden verwacht door het feit, dat hij uit Amerika een schrijven, ontvangen heeft van een man in groote opgewondenheid heeft gerecht. Het betreft een liefdesbrief van een jong meisje van Milwaukee, die verzocht, of Zaro Aga bereid is met haar te trouwen.

Zij maakte indertijd kennis met hen toen hij zich, in zijn hoedanigheid van oudsten man ter wereld, in Amerika bevond en hem maakte zij den wensch, met hem te mogen huwen, kenbaar. Zij was evenwel nog niet meerderjarig en haar ouders namen er tegen op. Thans is zij 21 en heeft zij haar romantisch voorstel herhaald.

Zaro verkeert, bij het vooruitzicht van een voortzetten van zijn leven, zeer opgewondenheid. Hij heeft reeds dertien vrouwen begraven en van zijn vier-en-twintig kinderen is hem slechts een dochter, die zich reeds zeventig jaren telt, overgebleven.

ITALIE.

Een zeemonster bij Napels? — Bij het eiland Ischia, in de buurt van Napels, hebben visschers een zwemmend monster ontdekt, dat van tijd tot tijd opdoek. Zij schoten er met geweren, echter zonder dat dit het beest schoten te deren. Daarop besloten zij vissterlieden van de omstreken, van de

Twee booten van de havenpolitie voeren uit en opnieuw naderde men het monster onder het afvuren van schoten. Het monster liet zich echter niet overwelligen.

Opnieuw werd versterking gevraagd en ook versterking uit Napels te halen.

Twee booten van de havenpolitie voeren uit en opnieuw naderde men het monster onder het afvuren van schoten. Het dier liet zich echter niet overwelligen.

Opnieuw werd versterking gevraagd en de hanencommandant van Napels twee barkassen, gewapend met machinegeweren uit. Na een opwindende jacht kon het monster gedurend langen tijd onder vuur genomen worden en tenslotte werd het in het nauw gedreven.

Hoewel het nog niet gevangen is, kan het niet meer ontkomen.

Men hoopt het aan land te kunnen trekken. Intusschen kon vastgesteld worden, dat het dier een lengte van 20 meter had. Men schatte het gewicht op 240 centnar.

Of iemand op het gedacht gekomen is, dat het een verdwaalden walvisch zou kunnen zijn, wordt in het bericht niet vermeld.

NAT. BELGISCH LENTEBEDEVAART NAAR O. L. VR. VAN LOURDES van 5 tot 13 Juni 1934.

Inlichtingen bij de E.H. Pastoors, bij de Briefwisselaars of op het Bureel voor Limburg: **Grote Markt, 7, Hasselt.** Tel. 194. Postcheckrekening 789.52.

Tongeren.

Oudheidkundige opgravingen

De Heer Hooglemar Van de Weerd stuurt ons het volgend schrijven, antwoord op een artikel door een onzer medewerkers in een vorig nummer van den « Postrijder » afgekondigd:

« In den « Postrijder » van 5 Mei 11. werd een artikel geslagt aan de voordracht, die ondergeteekende, op aanvraag der bevolking, eenige dagen te voren in de feestzaal van het Belfort hield over de ontdekkingen, die de gedezer opgravingen en de bereikte uitslagen aan de belangstellenden uit te leggen. Dit artikel is geen objectief verslag, dat den werkelijken inhoud der voordracht, met haar hoedanigheden en gebreken, zoekt weer te geven, maar eenzijdige kritiek, die zoodanig de heeft aan te toonen dat de spreker zich herhaalde malen met approximatieve juistheid uitgedrukt heeft en dat de schrijver der recensie een gelezende bol is die het beter weet.

Wij gaan even onderzoeken wat er van is.

De recensent behoort tot het slag der geleerd dwedend met een boek, die niet in staat zijn zich een eigen meening te rekenpen en daarom voortdurend schermen met de meening van anderen, in onderhaing gebracht met die van Kurth-Tongerlo en Pirenne en een bekend Egyptoloog. Het gezagsargument heeft in de geschiedenis reeds waar, maar dat hoeft niet, dat dit het bewijs is, zoodat uit volgende blijken zal.

De verslaggever wil nog altijd den mud der Chauken verhaald zien, zoodat hij bij Kurth beschreven staat en wel hem in 179 n. C. doen plaats grijpen, wanneer het lang beweesen is dat hij in 174 voor gevallen is. De recensent heeft blijkbaar de Vita Didii Juliani niet aagelezen of was niet in staat deze bocholrijke te interpreteeren, want anders zou hij geweten hebben dat met is bedoeld hij zelf zich vergeet hebben. Er bestaan trouwens nog andere middelen om zich te vergewissen van de juistheid van den datum, bij voorbeeld Dio, die de Prosopographia imperii romani of Pauly-Wissowa's Real-Encyclopedie of E. Stein, Fasti des roemischen Deutschland, Weenen, 1932.

Uit voorgaande blijkt tevens dat de verslaggever zijn zaken maar half kent, dat hij de bronnen vergeten heeft te consulteeren en uit te leggen en dat hij niet op de hoogte is der bibliographie van het onderwerp. Zijn wetenschappelijk bagage bevpekt zich tot het vervolend werk van Kurth en dit bagage is waarschijn zich niet in de geschiedenis de ler te willen spelen.

Een beetje verder in zijn opstel wil hij zich laten doorgaan voor een kenner der Romeinsche keramiek. Die pretentie — want pretentie is het — steunt alleen op het beeld van het Eversbeek werk van Oswald en Price over Terra Sigillata. Ik ben zoo vrij aan den mieven man te zeggen, dat men geen archeologie en bijzonder geen keramiek in de boeken leeren kan. Men leert ze alleen door de practijk, door het bezien van beeldsteen van Eversbeek werk van Oswald en Price over Terra Sigillata. Ik ben zoo vrij aan den mieven man te zeggen, dat men geen archeologie en bijzonder geen keramiek in de boeken leeren kan. Men leert ze alleen door de practijk, door het bezien van de ontwerp